

MÓZES ELSŐ KÖNYVE

6-7. FEJEZET

Hatodik fejezet: *„Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak. Akkor ezt mondta az Úr: ne maradjon lelkelem örökké az emberben, hiszen ő csak test. Legyen az életkora százhusz esztendő”* (1-3. vers). Elérkeztünk ahhoz a ponthoz, melynél Isten drasztikusan megváltoztatja az emberek élettartamát a földön. Mire az emberek elérték a 900 évet, olyan gonosszá váltak, hogy Isten eldöntötte, nem engedi, hogy ilyen sokáig éljenek, és élettartamukat 120 évre csökkenti. Az özönvizet követően tehát drasztikus változás állt be az emberek élettartamában. Erre a földet körülölelő védőköpeny eltűnése is magyarázatot nyújthat, melynek következtében több kozmikus sugárzás éri a földet, ami sejtmutációt eredményez, az pedig gyorsítja az ember öregedési folyamatát. A kis nutrinókkal, az aprócska kozmikus sugarakkal szemben - amelyek folyamatosan bombázzák földünket, és mindenhová behatolnak - sehoggy sem tudunk védekezni. Földünk légköre jelentős védelmet nyújt ugyan, ha azonban valaki túl hosszú ideig tartózkodik a magasban, a védőköpeny fölött, ahol erősebb az ultraibolya sugárzás, komoly veszélynek teszi ki magát. Így a légitársaságok elhatározták, szabályozni fogják pilótáik repülési idejét, hogy kevesebb ideig legyenek kitéve a védőköpeny feletti veszélyes zóna hatásainak – 12 ezer méteres magasságban. Szinte minden nap tanulunk valami újat ezen a területen.

Kik az istenfiak? Egyesek szerint Sém leszármazottairól van szó, miközben az emberek leányai Kain leszármazottai. Az elmélet értelmében tehát Sém istenfélő ága egy időben vegyes házasságra lépett Kain istentelen ágával, és bár nehéz megmagyarázni, hogyan születhettek ezekből a házasságokból óriások, mégis így szól az elmélet. Az istenfiak kifejezés az Ószövetségben másutt is előfordul, az Ige azonban mindig az angyalokra használja, soha nem emberekre. Jób könyvében például *„az istenfiak megjelentek, és megálltak az Úr előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is”* (1:6). Jób könyvében angyalok jelentek meg Isten előtt. Úgy tűnik, a mi esetünkben, Mózes első könyvében is angyalokról van szó: elvegyültek az emberek között, házasságra léptek velük - de álljunk csak meg egy szóra! Jézus azt mondta, hogy az angyalok nem házasodnak (Máté 22:30). Az is érdekes, hogy az angyalokra mindig hím nemben utal az eredeti szöveg. Ha tehát te úgy szeretnéd értelmezni ezt az ígerészt, hogy itt Sém istenfélő ágáról, illetve Kain istentelen ágáról van szó, nehézségekbe ütközöl. Akkor is problémákba ütközöl azonban, ha értelmezésed szerint ez esetben az angyalok lépnek házasságra az emberekkel. A negyedik versben ez áll: *„Abban az időben, amikor az istenfiak bementek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik – sőt még azután is -, óriások éltek a földön. Ők azok a vitézkedők, akik*

ősidőktől fogva hírnevesek voltak” (4. vers). Valamiféle szuperfaj, óriás emberek születtek ezekből a házasságokból.

Az Újszövetségben olvashatunk azokról az angyalokról, akik *„nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, hanem elhagyták saját lakóhelyüket, [őket Isten] örökkévaló bilincsekben és sötétségben tartja fogva annak a nagy napnak az ítéletére”* (Júdás 1:6). Úgy tűnik tehát, hogy voltak bizonyos angyalok, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét. Talán olyan angyalok voltak, akik lejöttek a földre, elvegyültek az emberek között, és házasságra léptek velük. Sok érdekes dolog van, amire nem ismerjük a választ - ezt az esetet is beleértve. *„Amikor látta az Úr, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megszomorodott szívében. Azért ezt mondta az Úr: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem, az emberrel együtt az állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy alkottam őket”* (6-7. vers). Amikor azt olvassuk, hogy *„megbánta Isten”*, rádöbbenünk, bizony nehéz kijelentéshez érkeztünk, mert az Ige egyértelműen azt tanítja, hogy *„nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna”* (4Mózes 23:19). Más szóval, Isten mindentudó, és kezdettől fogva tisztában volt azzal, mi fog történni. Akkor viszont mit ért az alatt az Ige, hogy Isten megbánta, hogy megalkotta az embert? Rendkívül nehéz Istenről emberi értelemben beszélni, mert az emberi szóhasználat határt szab mondanivalónknak. Így hát amikor Isten egyes cselekedeteit próbálom megmagyarázni, hogyan is tehetném ezt másként, mint annak a nyelvnek a segítségével, amit ismerek? Ezen a ponton azonban nehézségekbe ütközök, mert bár Isten cselekedetéről próbálok beszélni, olyan szavakhoz vagyok kötve, amelyek az emberi léthez kapcsolódnak, és egyáltalán nem tartoznak Isten szóhasználatához. Mi tehát embereknek érthető módon, emberi dimenziókban gondolkodva próbáljuk elmagyarázni Isten dolgait, és Istent emberi tulajdonságokkal ruházzuk fel – pedig amikor Isten megbán valamit, az egyáltalán nem ugyanaz, mint amikor mi emberek bánunk meg, illetve sajnálunk valamit. Én nem érthetem Isten tetteit, az ő útjai kifürkészhetetlenek. Isten már kezdettől fogva tudott mindent: tudta, hogy romlottá válik az ember, tudta, hogy megjelenik az erőszak, és az emberek tönkreteszik magukat. Mi tehát az emberi dimenziókban gondolkodva próbáljuk leírni Isten cselekedeteit, az Ige azonban kijelenti, hogy *„nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna.”* Mivel azonban nincs más eszközüm, amivel jellemezhetném Isten dolgait, kénytelen vagyok az emberi szavakra támaszkodni. Pedig Isten esetében egyáltalán nem olyasfajta megbánásról van szó, amit az emberek tanúsítanak, hisz Isten nem változik. Isten maga mondja: *„Én, az Úr, nem változtam meg”* (Malakiás 3:6) – neki nem is kell megváltoznia, ő Isten. Isten ezután kijelenti, hogy a földnek el kell pusztulnia. *„De Noé kegyelmet talált az Úr előtt”* (8. vers).

„Noénak ez a története: Noé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Noé” (9. vers). Egy romlott világban, ahol az emberek szíve és elméje telve volt minden elképzelhető gonoszsággal, ahol az emberek folyamatosan csak gonosz dolgokra gondoltak, létezett egy férfi, aki harmóniában élt Istennel, és közösségben volt vele. Noé Istennel járt. Micsoda bizonyágtétel! „Noé három fiút nemzett: Sémét, Hámot és Jáfetet. A föld pedig mind romlottabb lett az Isten előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. És Isten látta, hogy mennyire megromlott a föld, mert mindenki rossz útra tért a földön. Ezt mondta Isten Noénak: Elhatároztam, hogy minden élőnek véget vetek, mert erőszakossággal telt meg miattuk a föld. Ezért elpusztítom őket a földdel együtt” (10-13. vers). „Csinálj bárkát góferfából, készíts rekeszeket a bárkában, és vond be kívül-belül szurokkal. Így készítsd el azt: a bárka hossza háromszáz könyök legyen, szélessége ötven könyök és magassága harminc könyök” (14-15. vers). Egy könyök nagyjából fél méternek felel meg, vagyis Isten utasításai szerint a bárkának 150 m hosszúnak, 50 m szélesnek, és 15 m magasnak kellett lennie. Ezen kívül három emeletet kellett kialakítania Noénak, egyenként 5 m magassággal. Meglehetősen nagy bárka lehetett, összességében 112 500 köbméter térfogattal. Mindez 522 marhavagonnak felel meg. Képzeljünk csak el egy 522 marhavagont számláló vonatot! Jópár állat elfért rajta. A bárka tehát nem egy aprócska hajó volt, hanem olyan hatalmas, amelyet addig még nem láttak az emberek. Érdekesek az arányai. Mára rájöttünk, hogy egy hajónál ez az ideális arány, így a legtöbb hadihajónk esetében is ezt alkalmazzuk.

Az emberek sokszor értetlenül állnak az özönvíz, illetve a bárka története előtt, és nem értik azt sem, hogyan vitték fel az állatokat a fedélzetre. Született azonban néhány kiváló könyv a témában, például dr. Wickam és dr. Morris írása, melynek címe *The Genesis Flood*, amely talán az egyik leginkább tudományos jellegű kiadvány a témában. Mostanában ismét kiújult az érdeklődés az özönvíz kérdésköre iránt. Talán annak is köszönhető mindez, hogy egyre gyakrabban hallunk egy nagy hajóról, amely jégbe fagyva az Ararát tetején található. Az első beszámolók még Marco Polo idejére nyúlnak vissza: ő egy nagy hajóról tesz említést fent a hegyen a jégben, ahogy azt a helybeliek is emlegették. 1915 különösen hosszú és forró nyarán egy orosz pilóta szintén egy nagy hajóra lett figyelmes a jégben, ahogy elrepült az Ararát fölött. Beszámolója alapján expedíciót is indítottak, de mire nyilvánosságra hozták volna a bizonyítékokat, kirobbant a forradalom, és minden bizonyíték megsemmisült. A pilóta később Kanadába költözött, és ott is elmesélte, mit látott azon a nyáron. Történetének hallatán mások is felbátorodtak, hogy a hajót felkutassák. Fernand Navarro, egy francia felfedező például még egy fadarabot is hozott magával arról az objektumból, melyet jóval a felső erdőhatár fölött talált jégbe fagyva az Ararát tetején. Élményeit egy könyvben meséli el: *Noah's Ark, I Touched It*. Jelenleg is folynak kezdeményezések újabb expedíciók elindítására, a muzulmán irányítás alatt álló török kormány azonban egy expedícióra sem adott engedélyt a közelmúltban. Pedig sok kutató szeretne ellátogatni az Ararát

tetejére, hogy egyszer s mindenkorra feltárja az igazságot, a török kormány azonban ellenáll minden próbálkozásnak. Mostanában még Szíria kormánya sem hajlandó ásatásokat engedélyezni azon a területen, ahol korábban feltárták az Ebla-táblákat, melyek bizonyítják, hogy Ábrahám és Dávid valóban létező személyek voltak. Szíriát feldühíti ennek gondolata, hiszen így Izrael jogot formálhatna a területre. Ha megtalálnák a bárkát az Ararát tetején, a tudósok érdekes problémával találnák szembe magukat: hogyan kerülhetett fel olyan magasra a hajó, hogyan szállították fel olyan magasra a hatalmas monstrum megépítéshez szükséges fát? Jézus azt mondta, áldottak azok, akik látnak, és hisznek, de még áldottabbak, akik hisznek, bár nem látnak. Ha a bárka felfedezésére van szükség ahhoz, hogy te hinni kezdj Jézus Krisztusban, sajnállak, bár őszintén remélem, hogy megtalálják a bárkát, hogy te is megtérhess.

Más érdekes bizonyítékai is vannak annak az elképzelésnek, hogy a világ igenis megtapasztalt egy világméretű özönvizet. Természetesen az egész világra kiterjedő özönvíz elképzelése ellentétben áll az uniformitarianizmus elméletével, amely az evolúcióelmélet alapját képezi. Érdekes, hogy a tudósok nem mindig becsületesek. Nagy előszeretettel állítják be magukat a tudomány embereinek, miközben legtöbbjük felesküdt egy bizonyos elméletre, amelytől nem tágít, nehogy aláássa saját hitelességét. Ha bárki olyat mer mondani, ami ellenkezik az általuk már tudományos tényként elfogadottakkal, és így veszélybe kerül az elméletük, amely mellett elkötelezték magukat, azonnal keresztre feszítik azt a valakit, munkáit pedig elutasítják. Tökéletes példája ennek Immanuel Velikovsky. Első könyve az *Ütköző világok* (Worlds in Collision) címen jelent meg, az Egyesült Államokban először a Macmillan kiadó gondozásában. A Macmillan egy jól ismert kiadó, amely számos tankönyvet is megjelentetett már. Amikor az egyetemi tanárok elolvasták Velikovsky könyvét, nagy haragra gerjedtek, hiszen rádöbbenek, hogy a könyv ellehetetleníti, sőt megcáfolja az uniformitarianizmus elméletét. Ennek nyomán olyan nagy port kavartak, hogy a Macmillan kiadónak végül le kellett állítania a könyv kiadását. A jogokat ekkor egy másik kiadó vásárolta meg, hogy a könyv mégis eljuthasson a könyvesboltokba. Velikovsky ellenlovasai azonban továbbra is elszántan harcoltak az ellen, hogy a könyv a nagyközönség kezébe kerülhessen: hatalmas ellenkampányt indítottak, és írásaikban már akkor cáfolták a könyvben közölt tényeket, amikor azon még meg sem száradt a tinta. Bizony a tudósok sem mindig tisztességesek: ha valaki megpróbálja lerombolni egyik dédelgetett elméletüket, hazudnak, összeesküvést szőnek, és minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy életben tartsák az elméletet. Ebben az esetben pedig az dédelgetett elméletük, hogy az ember az evolúció során fejlődött ki. Ehhez pedig ragaszkodnak, hiszen így teljesen kizárhatják Isten létezésének lehetőségét. Nem csoda, hogy görcsösen kapaszkodnak az evolúcióelméletbe, még akkor is, amikor egyre több bizonyíték szól ellene.

Azóta Immanuel Velikovsky-nak egy újabb könyve is megjelent *Earth in Upheaval* címen. Hadd mondjak el valamit Velikovsky-val kapcsolatban. Először is, Velikovsky nem hisz abban, hogy a Biblia

Isten Igéje. Sőt mi több, a Biblia egyes részeit egyenesen elutasítja. Velikovsky nem keresztény, hanem zsidó tudós, de úgy tekint a Bibliára, mint egy történelemkönyvre. Így hát történelmi tényként igyekszik kezelni mindazt, amiről a Biblia kijelenti, hogy megtörtént. Velikovsky a Bibliai események alapján szeretné saját elméletét bizonyítani, amely értelmében a Vénusz bolygó Józsué idejében jelent meg naprendszerünkben, pontosabban akkor állt rá jelenlegi pályájára. Előtte azonban a Vénusz többször is elhaladt a Föld közelében. Velikovsky szerint ezzel magyarázható Józsué hosszú napja a Bibliában, a Mózes idejében bekövetkező egyiptomi csapások pedig szintén a Vénusz egy korábbi földközeli elhaladásához kapcsolhatók. Velikovsky szerint tehát a Vénusz többször is elhaladt a Föld mellett, mielőtt tartósan ráállt a Nap körüli pályára. Sőt néhányszor majdnem össze is ütköztünk vele. Velikovsky elmélete szerint továbbá a Mars és a Vénusz keringési pályájában egy időben változások következtek be, a Vénusz pedig az elmúlt 5000 évben jelent meg naprendszerünkben, és megjelenése jelentősen megbolygatta földünket. Erről szól Velikovsky elmélete, aki természetesen igyekszik azt megfelelően alátámasztani, és számos bizonyítékot elít. Néhányat közülük igencsak érdekesnek talállok. Ebben a könyvében például azt írja, hogy 150 méteres tengerszint feletti magasságban bálnacsontokat találtak az Ontario-tótól északra. Vermontban is találtak bálnacsontvázat, mégpedig 160 méteres tengerszint feletti magasságban, egy harmadikat pedig Quebec-ben, Montreálban, 200 méterrel a tengerszint felett. De hát az emberek általában nem cipelnek fel egy bálnatetet 200 méterre egy hegyre, több kilométernyire az óceántól! Felmerül tehát a kérdés, hogyan is kerültek oda a tetemek? Velikovsky saját elmélete szerint erre akkor kerülhetett sor, amikor a földkéreg felgyűrődésével hegységek jöttek létre. Velikovsky azt próbálja bizonyítani, hogy az elmúlt 7000 évben így jöttek létre a földön hegységek. De mi a helyzet akkor, ha a földkéreg felgyűrődése, illetve a hegyláncok ily módú létrejötte helyett inkább a víz emelkedett fel olyan magasságokba, és beterítette az említett területeket. Így ott is úszkálhattak bálnák, amíg a víz vissza nem húzódott, akkor a bálnák ott ragadtak, és elpusztultak. Ezt az elképzelést legalább olyan hihetőnek találom, mint a földkéreg felgyűrődésének elméletét. Sőt, ez az elképzelés az Igével is sokkal inkább összhangban áll.

Velikovsky könyvében egy Joseph Prestvich nevű geológiai professzort is említ, aki az Oxfordi Egyetemen tanított 1874 és 1888 között, és elismert tekintély volt a szakmában. Kutatásai során arra a következtetésre jutott, hogy a jégkorszakban, vagy az új kőkorszakban a dél-angliai területek víz alá kerültek, mégpedig olyan pontok is, amelyek akár 300 méteres tengerszint feletti magassággal rendelkeztek. Velikovsky továbbá olyan hasadékokat említ, amelyekben különféle állatok csontjait találták – mamut, víziló, orrszarvú, ló, sarki medve, bölény –, a csontok ezer darabra törtek (egyetlen ép csontvázat sem találtak), rendszertelenül hevertek szanaszét, teljesen függetlenül a csontváztan elfoglalt helyüktől. A csontok harapásnyomokat nem tartalmaztak, bár hiéna, farkas, medve és oroszlán csontjaival

együtt találták őket. Devonshire-ban, illetve Walesben, Pembrokeshire-ben is találtak összetört csontokat, melyeken egyértelmű törésnyomok fedezhetők fel: a csontok széle éles, a csontok kiváló állapotban vannak, harapásnyomoknak semmi jele. A könyvben arról is olvashatunk, hogy a világ számos részén találtak barlangokban csontcsoportokat, úgy, mintha egyszerűen csak odadozták volna őket. Egy barlangban heverték például olyan állatok csontjai, amelyek ráadásul egymásra szoktak vadászni. Úgy tűnt, a csontok egyszerre kerültek oda, összetörték, majd betemette őket az iszap - mintha valamiféle erőszakos, szökőárszerű jelenség temette volna be őket, és hirtelen 300 méteres mélység tornyosult felettük. Ezek a tények természetesen a földkéreg-felgyűrődés elméletének igazolására is használhatók, érdekes bizonyítékot nyújtanának azonban arra is, hogy egy időben világméretű özönvíz, hatalmas erejű vízáradat sújtotta a földet – én pedig inkább erre szavaznék. A könyv ezután a Cumberland-barlangot említi Marylandben. Amikor munkások vasúti sínekhez készítették elő a terepet, és robbantottak, az egyik munkás egy üregre lett figyelmes, amelyben állati csontok különleges választékára bukkantak. Számos csont közülük a környéken honos állatoktól származik, de olyan csontokat is találtak az üregben, amelyek kimondottan északibb területeken, illetve déli, alacsonyabban fekvő területeken élnek. J.W. Gidley, illetve C.L. Glason, az Amerikai Egyesült Államok Nemzeti Múzeumának két kutatója szerint míg a krokodil inkább a déli területeken honos, a torkosborz és a lemming kimondottan északon. Igencsak valószínűtlennek tűnt tehát, hogy ugyanazon a helyen éltek. Ezért a két kutató az ilyenkor szokványos magyarázatot nyújtotta: a csontok a jégkorszakban, vagy a két jégkorszak közötti időszakban kerültek az üregbe. Az üreg felfedezésekor a Smithsonian Intézet dolgozói azonnal megvizsgálták a csontokat, majd az elkövetkező években többször is visszatértek, hogy még tüzetesebb vizsgálatokat végezzenek. J. W. Gidley azt a következtetést vonta le végül, hogy a barlangban talált állatok mind ugyanabban az időben éltek, a csontok pozíciója ugyanis minden más magyarázatot kizár. A barlangban talált csontok érdekes, reménytelenül vegyes csoportot alkotnak. Természetesen az éghajlati viszonyok a földön az özönvíz előtt mások voltak, így elképzelhető, hogy bizonyos állatok akkor egy helyen éltek, és keveredtek. Csontjaikat a hatalmas erejű özönvíz vetette be a barlangba, ahogy a mélység forrásai megnyíltak – a csontok összetörték, majd betemette őket az iszap.

Velikovsky könyvében még egy érdekes dolgot találunk a könyvben – a Himaláját. A 19. század tudósai megdöbbenően tapasztalták, hogy akármilyen magasra is másztak a Himaláján, a sziklák tengeri állatok csontvázait rejtették. Olyan halakét például, amelyek az óceánban úszkálnak, illetve más tengeri élőlényekét. Számukra mindez azt bizonyította, hogy a Himalája egykor a tengerből emelkedett ki. Arra is bizonyíték lehet azonban, hogy a Himaláját egy időben víz borította. Ugyanez mondható el az Andokról is Dél-Amerikában, illetve több más hegységről. Isten tehát hagyott ránk bizonyítékokat, bár az emberek gyakran félreértelmezik azokat. Nincs azonban okunk mást feltételezni, mint azt, hogy az említett

maradványok egy világméretű özönvíz maradványai, és hogy az említett területek valóban víz alá kerültek egy időben – a vízszint még a legmagasabb hegyeket is betérítette, sőt öt méterrel magasabbra emelkedett náluk, ahogy azt az Ige kijelentette. Velikovsky könyve tehát lerombolja az uniformitarianizmus elméletét, és kataklizmikus események egész sorát említi.

Számos bizonyíték szól egy nagyszabású özönvíz mellett. Egyes területeken például rendkívül vastag rétegben rakódott le üledék, több tíz méteres vastagságban. Ahhoz azonban, hogy ilyen vastag üledékréteg képződhessen, több száz méteres víztömegre van szükség. Az evolúcióelméletet vallók a geológiai rétegekkel igyekeznek bizonyítani az evolúcióelméletet. Ennek nyomán azonban számos probléma vetődik fel: az egyik például az, hogy a geológiai rétegekben egyetlen bizonyítékot sem találunk a fajok közötti egyetlen átmeneti formára sem. Az átmeneti formákra tehát nincs bizonyíték, bár azok alapvető részét képezik az evolúcióelméletnek. Mivel a geológiai rétegek nem szolgálnak átmeneti formákkal, egy professzor a Stanford Egyetemről kidolgozott egy elméletet – a reményteljes szörnyeteg (hopeful monster) elméletet – hogy megpróbálja megmagyarázni a fajok közti átmenetet. Elmélete értelmében tehát a kígyó a homokba rakta tojásait, és amikor a tojások kikeltek, madarak repültek ki belőle! Lehet, hogy ő a reményteljes szörnyeteg elméletnek nevezi az elképzelést, szerintem azonban az elmélet inkább csak reménytelenül szörnyűsége. Ahhoz, hogy az elmélet működjön, vagyis hogy egy új faj születhessen, a tojásból madárnak kell kirepülnie! Egyébként a geológiai rétegek kérdése nagyon érdekes, bár sokszor körkörös érvelés áldozatává válik. Hiszen hogyan is határozzák meg az egyes geológiai képződmények korát? Az alapján, milyen fajta kövületet tartalmaznak. És hogyan is határozzák meg a kövületek korát, amelyeket különféle képződményekben találnak? Az alapján, milyen képződményekben találták őket. Más szóval, nincs pontos módja a kormeghatározásnak. Az effajta kormeghatározás eleve arra a feltételezésre épül, hogy az evolúcióelmélet igaz – hogy minden egy alacsonyabb rendű formából fejlődött ki és vált magasabb rendű formává. Egyes területeken azonban a megszokottal éppen ellentétesen szerveződnek a geológiai rétegek: a régebbi rétegek az újak tetején helyezkednek el – akár több száz négyzetméternyi területen. Annak érdekében, hogy ezt a jelenséget megmagyarázzák, a tudósok újabb elméletet dolgoztak ki, mégpedig a palacsintaforogató elméletet: azt mondják, valamilyen módon az egész hatalmas réteggépződmény a feje tetejére állt. Több száz négyzetméternyi geológiai réteg – csak úgy egyszerűen a feje tetejére állt! Azt persze nehezebb megmagyarázni, hogyan nőhetett egy fa több geológiai rétegen keresztül is, hiszen elvileg az egyes rétegek több millió éven keresztül rakódtak le. Ha azonban az ember hisz az özönvízben, a geológiai rétegekkel sem lesz gondja.

Különféle fajta állatokat teremtett Isten, ahogy azt a Biblia is írja. Így hát logikus, hogy az alacsonyabb fekvésű területeken élő állatok elsőként pusztultak el az özönvízben, azok az állatok pedig,

amelyek fel tudtak mászni magasabban fekvő területekre, vagy tudtak például úszni, csak később estek áldozatul az egyre emelkedő, majd egy napon visszahúzódó víztömegnek – vagyis a geológiai rétegek felsőbb szintjén helyezkednek el. Az állati maradványokat az özönvíz juttatta oda – az özönvíz valóban hihetőbb magyarázatot nyújt a geológia rétegek tartalmára és szerkezetére. Sőt mi több, teljes összhangban áll az isteni teremtés elképzelésével, miszerint Isten különféle állatokat teremtett, így feleslegessé válik az átmeneti formák keresése. Maga az özönvíz hihető magyarázat a geológiai rétegekre, a geológiai bizonyítékok pedig megmutatják, hogy az özönvíz valóban megtörtént. Bár 2000 évvel ezelőtt írta levelét, úgy tűnik, Péter fején találta a szöveget. Ezt írja ugyanis: *„Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek (...) és ezt kérdezzétek: Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van”* (1Péter 3:3-4). Ez az uniformitarianizmus elmélete – minden úgy maradt, ahogy az a kezdetben volt. Péter előre látta, hogy megjelenik majd ez az elmélet, illetve hogy csúfolódók támadnak majd, akik gúnyt űznek a Bibliából, és az Úr Jézus Krisztus eljövetelének ígéretéből. Péter azonban arról is ír, hogy az emberek nem hajlandók tudomásul venni, hogy Isten egyszer özönvízzel pusztította el a földet. Ez az egy dolog minden bizonyítékra magyarázatot nyújthatna, ők azonban tudatosan hátat fordítanak e ténynek. Péter mindezt előre látta Isten lelke által. Így hát ismét azt látjuk, hogy a Biblia jóval az emberek előtt jár.

Isten tehát megadta Noénak a bárka méreteit. Meghagyta, hogy legyen ablaka is, és körülbelül egy könyökre hagyja azt felülről. Voltak a bárka tetején ablakok, hogy legyen mód a bárkát szellőztetni, és bizony gondoljunk csak bele: azzal a sok állattal a fedélzeten, egy idő után egészen biztosan szellőztetni kellett! *„Ablakot is csinálj a bárkára, és egy könyökre hagyd azt felülről, a bárka ajtaját az oldalára helyezd. Készíts alsó, középső és felső emeletet. Mert én özönvizet fogok hozni a földre, hogy elpusztítsak az ég alatt minden élőlényt. Minden el fog pusztulni, ami a földön van. Veled azonban szövetségre lépek: menj be a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaid feleségeivel együtt. És vigyél be a bárkába minden élőlényből, mindenből kettőt-kettőt, hogy életben maradjanak veled együtt. Hímek és nőstények legyenek azok. A madaraknak, az állatoknak és a föld minden csúszómászójának különböző fajtáiból, mindegyikből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjon vigyél magaddal mindenféle eledelt, ami csak megehető, gyűjtsd be magadhoz, hogy legyen ennivalótok, neked is, meg azoknak is. Noé meg is tett mindent, úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta”* (16-22. vers). Isten meghagyta Noénak, hogy mindenfajta állatból vigyen a bárkára. Noénak azonban nem kellett minden kutyafajtából vennie egy párt – külön a spánielből és a skót juhászból például. Elég volt egyetlen kutyapárt felvinnie a bárkára, hiszen léteznek mutáns törzsek, illetve horizontálisan mindenképpen megvalósulnak az evolúciós folyamatok – egy családon, egy fajon belül. Ezért nem kellett Noénak például mindenfajta macskából sem egy-egy párt

felvinnie a bárkára. Elég volt egyetlen pár bármiféle macskából. Abból ugyanis majd kifejlődhet sokféle fajta macska – ezzel nincs is gond. Nem volt tehát szükség arra, hogy Noé minden fajon belül minden fajtából találjon egy párt, elegendő volt csak a faj fő képviselőit magához vennie, és engednie, hogy a természetes evolúciós folyamatok egy fajon belül sok fajtát eredményezzenek. Horizontális értelemben tehát létezik evolúció, vertikálisan azonban – vagyis egyes fajok között – nincs bizonyíték az evolúcióra. Az tehát bizonyítható, hogy egy időben például a majmoknak 18 foga volt, majd különböző korszakokban mutáns törzsek jelentek meg, és több, vagy akár kevesebb foguk nőtt, illetve az arcvonásaik is változtak, stb. Ezzel nincs baj, hiszen horizontálisan, egy fajon belül ez könnyen megvalósulhat. Arra azonban nincs bizonyíték, hogy mindez vertikálisan, két külön faj esetében is lehetséges. Az evolúcióelmélet gyenge pontja is épp ez – nem találtak egyetlen átmeneti formát sem, amely igazolná, hogy lehetséges két külön faj között az evolúciós átmenet.

Hetedik fejezet: *„Akkor ezt mondta az Úr Noénak: Menj be egész házad népével a bárkába, mert csak téged látlok igaznak ebben a nemzedékben. Minden tiszta állatból hetet-hetet vigyél magaddal, hímet és nőtényt. Azokból az állatokból, amelyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényt. Az égi madaraktól is hetet-hetet, hímet és nőtényt, hogy maradjon utódjuk az egész földön. Mert hét nap múlva negyven nap és negyven éjjel tartó esőt bocsátok a földre, és eltörlök föld színéről minden élő, amelyet alkottam. Noé meg is tett mindent úgy, ahogyan az Úr megparancsolta neki. Noé hatszáz éves volt, amikor özönvíz lett a földön”* (1-6. vers). *„Bement tehát Noé fiaival, feleségével, és fiainak feleségeivel a bárkába az özönvíz elől. A tiszta állatok közül, de a nem tiszta állatok közül is, a madarak és mindenféle földi csúszómászók közül kettő-kettő ment be Noéhoz a bárkába: hím és nőtény ahogyan megparancsolta Isten Noénak. A hetedik napon özönvíz lett a földön”* (7-10. vers). *„Noé életének hatszázadik évében, a második hónap tizenhetedikén, fölfakadt ezen a napon a nagy mélység minden forrása, és megnyíltak az ég csatornái”* (11. vers). Emlékezzünk csak, hogy az 1Mózes 1-ben Isten megalkotta a boltozatot (rakvia), és elválasztotta egymástól a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. Az özönvíz idején pedig a föld körüli víztakaró tartalma kiáradt a földre, és megnyílt a nagy mélység minden forrása is. Kétségtelenül feboydult az egész föld, felgyűrődött a földkéreg, hegylancok jöttek létre. Elképzelhető, hogy a Himalája ekkortájt emelkedett ki a tengerből. Ahogy korábbi hegylancok a tengerbe omlottak, a víz hatalmas nyomást fejtett ki, közben az óceánfenék is mozgásnak indult, majd egyes részei felgyűrődtek, új hegyvonulatok jelentek meg, és jelentősen megváltozott a föld arculata. Kétségtelen, hogy számos drámai változás állt be a földön az özönvíz idején, ahogy egyes hegylancok eltűntek, ahogy felnyíltak a mélység forrásai, esni kezdett az eső, megváltoztak az óceánok, és így tovább. Mindez hatalmas változásokat eredményezhetett. Hatalmas tenger borította például egykor Észak-Amerika középső részét, a Nagy Sóstó környékét. Egyesek szerint a tengerből mára ez a tó maradt csupán, de

korábban ezt a területet tenger borította. Van ott egy kanyon is, és ha az ember a déli oldalához sétál, 2500 m magasságban tengeri halak, kagylók, és egyéb tengeri élőlények kőületi maradványaira bukkan. Az ott elterülő tenger körül egykor dinoszauruszok éltek - a sivatagban egyébként érdekes dinoszaurusz-leletekre bukkanhat az ember. Nekem például van egy érdekes dinoszaurusz-csigolyám, amit ott találtam a sivatagban. Érdeemes keresgélni!

Hatalmas változások történtek tehát – a földkéreg felgyűrődött, közben megváltozott az óceánok fenéke, és így tovább. Mindez pedig amellet tanúskodik, amit az Ige is vall, hogy egy időben kataklizmikus események rázták meg a földet, az egész bolygó felbolydult, a mélység csatornái megnyíltak, megváltozott az óceánok fenéke, helyenként felgyűrődött a földkéreg, új hegláncok jöttek létre, más területek pedig lesüllyedtek, sőt teljesen eltűntek. Elképzelhető, hogy Atlantisznak, az elveszett kontinensnek is van valóságalapja. Elképzelhető, hogy valóban létezett, és épp az özönvízben tűnt el örökre a föld színéről. Hadd említsek egy újabb érdekességet: az Atlanti-óceán kellős közepén homokot találtak az óceán fenekén. Pedig homokkal csak az óceán partján találkozik az ember, hiszen a homok úgy keletkezik, hogy a partot mosó víz folyamatosan elkoptatja a sziklákat. A tengerfenék nagy részét iszap és üledék borítja, az évszázadok során pedig egyre több üledék rakódik le a fenéken. A homokrétegre az atlanti-óceán kellős közepén egyelőre nincs elfogadható magyarázat. Mintha egykor az a rész tengerpart lett volna. Hogyan lehetséges, hogy a tengerfenék azon részét homok, nem pedig vastag üledékréteg borítja? Hogy került oda a homok? Érdekes jelenségek ezek, melyeket a tudósoknak egyelőre nem sikerült megmagyarázniuk. Az özönvíz azonban, amely a föld felszínét megváltoztatta, erre a jelenségre is könnyen magyarázatot nyújthatna.

„Noé életének hatszázadik évében, a második hónap tizenhetedikén, fölfakadt ezen a napon a nagy mélység minden forrása, és megnyíltak az ég csatornái. Negyven nap és negyven éjjel esett az eső a földre. Még azon a napon bement Noé és Noé fiai, Sém, Hám és Jáfet, Noé felesége és fiainak három felesége a bárkába, és velük együtt mindenfajta élőlény, mindenféle állat és mindenféle csúszómászó, amely csak csúszik-mászik a földön, mindenfajta repdeső állat, madarak és szárnyasok (11-14. vers)
„Kettő-kettő ment be Noéhoz a bárkába mindenféle élőlényből. Hím és nőstény ment be minden élőből, bementek, ahogyan Isten parancsolta. Az Úr pedig bezárta Noé után az ajtót” (15-16. vers). „Amikor már negyven napja tartott az özönvíz a földön, annyira megnövekedett a víz, hogy elbírta a bárkát, és az fölemelkedett a földről. A víz egyre áradt és növekedett a földön, úgyszólván a bárka a víz színén úszott. A víz egyre erősebben áradt a földön, és elborította a legmagasabb hegyeket is az ég alatt. Sőt tizenöt könyöknyit áradt a víz azután, hogy elborította a hegyeket” (17-20. vers). Egyesek váltig állítják, hogy az özönvíz helyi jellegű volt csupán, hogy csak a Babiloni-fennsíkot érintette. Akkor viszont miért utasította volna Isten Noét, hogy egy ilyen hatalmas hajót építsen? Miért nem mondta Isten egyszerűen csak azt,

hogy Noé hagyja el azt a területet? „Noé, menj a hegy túloldalára, keress egy másik völgyet, mert ezt a területet el fogja önteni a víz.” És akkor vajon hogyan kerülhetett a bárka az Ararátra, és hogyan fedhette be a víz az Ararát hegységet úgy, hogy a csúcsa 5 méterrel a víz alá került, hiszen az Ararát mintegy 5600 m magas? És hogyan tornyosulhatott olyan magasan a víz anélkül, hogy más területekre ki ne terjedt volna? Azok tehát, akik megpróbálják helyi özönvízként értelmezni ezt a katasztrófát, számos problémával találják szemben magukat. Miért kellett azt a sok állatot összegyűjteni? Egy helyi jellegű özönvíz esetében nem lett volna rá szükség, a Biblia azonban kijelenti, hogy egy világméretű özönvízről volt szó, a bizonyítékok pedig úgy tűnik, az Igét támasztják alá ebben. Gondoljunk csak a bálnákra Vermontban 160 méteres tengerszint feletti magasságban, vagy a Marylandben talált csontokra. A barlangokban különféle állatok csontjait találták összetörve.

„Amikor már negyven napja tartott az özönvíz a földön, annyira megnövekedett a víz, hogy elbírta a bárkát, és az fölemelkedett a földről. A víz egyre áradt és növekedett a földön, úgyhogy a bárka a víz színén úszott. A víz egyre erősebben áradt a földön, és elborította a legmagasabb hegyeket is az ég alatt. Sőt tizenöt könyöknyit áradt a víz azután, hogy elborította a hegyeket” (17-20. vers) – vagyis tizenöt könyöknyivel a legmagasabb hegy felettig ért a víz. „Elpusztult minden test, amely a földön mozgott: madár, állat és vad, a földön nyüzsgő minden féreg és minden ember. Minden meghalt, aminek az orrában élet lehelete volt, ami a szárazföldön élt. Eltörölt Isten minden élő, amely a föld színén volt, embert és állatot, csúszómászót és égi madarat. Mindent eltörölt a földről, csak Noé maradt meg és azok, akik vele voltak a bárkában. A víz százötven napig áradt a földön” (21-24. vers). Amikor tanítványainak arról beszélt, milyen jelek előzik majd meg eljövételét, illetve a világvégét, Jézus azt mondta, hogy mint Noé napjaiban, olyan lesz az emberfiának eljövetele. Noé napjait gyors népességrobbanás jellemezte: „Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön...”. Noé idejét az abnormális szexuális viselkedés is fémjelzte – „látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai.” Jézus szerint azokban az időkben semmibe vették a házassági esküt is, az emberek úgy éltek, ahogy nekik tetszett. Noé napjai a gonoszság napjai voltak, az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz volt. Ma is olyan helyzet uralkodik a földön, mint Noé idejében. Noé az eljövendő Krisztus előképe. Úgy vélem azonban, hogy Noé valami más előképe is. Noé akkor élt a földön, amikor Isten kiöntötte ítéletét a világra a gonoszság miatt, és Isten egy napon újra megítéli a földet a gonoszság miatt. Nem gondolom azonban, hogy Noé annak az egyháznak az előképe lenne, amelyet Isten megőriz az eljövendő nyomorúság időszakában. Isten egy csoportot őriz majd meg, és véd meg abban az időszakban - 144 ezret. Az izraelieket, akiket elpecsétel Isten, és megóvja a földet sújtó csapásoktól. Olyan lesz Isten pecsétje, Isten neve homlokukon, mint a bárka volt az özönvíz idején. Véleményem szerint Énók az egyház előképe. Énók, aki *„Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten” (1Mózes*

5:24). „Elragadtatása előtt azonban bizonysgot nyert arról, hogy Isten szemében kedves” (Zsidók 11:5). Isten tehát elragadta Énókot az özönvíz előtt, vagyis még mielőtt Isten kiöntötte ítéletét a világra. Énók az egyház előképe volt, Noé pedig a 144 ezer zsidó előképe, akiket Isten elpecsétel, megvéd, és átvisz az ítélet időszakán, amely egy nap beköszönt a földön.

Érdekesnek találom, hogy Isten megvárta, amíg Noé bemegy a bárkába, majd maga zárta rá az ajtót. Az Igében azt olvassuk, hogy Noé az igazság hirdetője volt – Noé tehát abban a 100 éves időszakban, amikor a bárkát építette, hirdette az embereknek az igazságot, és figyelmeztette őket Isten eljövendő ítéletére. Kétségtelen azonban, hogy az emberek kigúnyolták Noét: micsoda örült öregember, hajót épít egy olyan helyen, ahol nincs is víz! Noé mégis hitben megépítette a hajót, hogy megmentse családját, és meg is menekült, mert engedelmeskedett Istennek. Isten rázárta az ajtót. Azon a ponton a kocka el volt vetve, Noé és családja biztonságban voltak a hajóban, akik pedig a bárkán kívül maradtak, eljátszották minden esélyüket – már késő volt, elvesztek. Érdekes nap lehetett: egyrészt láthatjuk Isten kegyelmét, irgalmát és türelmét, másrészt pedig láthatjuk a szükséges ítéletet. Isten maga mondta, hogy lelke nem fog örökre tusakodni az emberrel. Isten lelke azonban egy ideig küzd az emberrel – önmagában is csoda, hogy Isten kitartóan kopogtat szívem ajtaján! Ki vagyok én, hogy ilyen kegyelmesen bánjon velem Isten! Milyen csodálatos jele ez Isten féltő szeretetének irántam! Ugyanakkor azonban félelmetes figyelmeztetés is – Isten lelke nem fog örökké küzdeni az emberrel. A zsidókhöz irt levélben olvashatunk arról, aki „Isten fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja” (10:29). Bizony, a tűz lángja fogja megemészteni őket. „Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal. Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja” (10:28-29) – azt a Lelket, amely a szívében munkálkodik. Isten lelke nem fog örökké tusakodni az emberrel. Eljön az a pillanat, amikor az ember átlép egy pontot, ahonnan már nincs visszaút. Eljöhet az a pillanat, amikor minden esélyét eljátszotta, mert túl sokszor mondott nemet Istennek. Velel is megtörténhet, hogy tudatosan megcsúfolod Isten lelkét, hogy átléped azt a láthatatlan vonalat, ami Isten kegyelme, irgalma, türelme és az ő ítélete között húzódik. Elérkezett tehát az a nap, amikor Noé bement a bárkába, és Isten rázárta az ajtót. Milyen dicsőséges nap lesz, amikor Isten bennünket is bezár – abba a bárkába, ahol biztonságban lehetünk, Jézus Krisztusba. És akkor majd hit által én is ott élhetek az ő szépséges országában.

Uram, kérlek szólj mindannyiunkhoz te Szentlelked által, ahogy folytatjuk utunkat Mózes első könyvén át. Köszönjük azt a kiváltságot, hogy együtt tanulmányozhatjuk a te Igédet. Köszönjük, hogy ezek a feljegyzések ránk maradtak, és köszönjük, hogy mindez Jézus Krisztushoz vezet, és az örök élethez öbenne. Uram, ültesse el a te Szentlelked most a mi szívünkbe a te igazságodat. Jézus nevében, ámen.